

Slovenský politik Anton Hrnko: „Prezidentka má zvláštnu vlastnosť. Obyčajne chodí tam, kde by nemala, ale len málokedy ju vidieť tam, kde by prísť mala“

- CZ24 News | 22. června 2021

SLOVENSKO: Prezidentka SR Zuzana Čaputová v sobotu informovala, že spolu s jej partnerom Jurajom Rizmanom prijala pozvanie na otvorenie zrekonštruovaného kaštieľa v obci Borša, kde sa narodil František II. Rákóczi.

Zuzana Čaputová otvorila zrekonštruovaný zámok Rákócziho aj za prítomnosti maďarského prezidentom Jánosa Ádera a jeho manželky.

„František II. Rákóczi bol osobnosťou našich spoločných dejín. Na začiatku 18. storočia viedol najväčšie protihabsburské povstanie, medzi ktorého požiadavky patrili zrušenie poddanstva a náboženská sloboda,“ komentovala na sociálnej sieti Čaputová.

Doplnila, že úcta k našej spoločnej minulosti patrí k hodnotám, ktoré sa nemôžu obmedziť hranicami štátov. „Naše krajiny sú ako členské štáty Európskej únie súčasťou spoločenstva, v ktorom sú dôležitejšie hodnoty a budúcnosť, ktoré nás spájajú, než hranice a odlišné pohľady na minulosť. Vážme si minulosť a držíme sa demokratických hodnôt spoločenstva, ktoré tvoríme,“ uviedla hlava

štátu na margo vzťahov Slovenska a Maďarska.

Komentár Antona Hrnka

Podľa názoru bývalého poslanca a šéfa Výboru NR SR pre obranu a bezpečnosť Antona Hrnka prezidentka Čaputová má zvláštnu vlastnosť. Obyčajne chodí tam, kde by podľa Hrnka nemala, ale len málokedy ju vidieť tam, kde by prísť mala.

„Neviem, ale nie je mi známe, žeby navštívila Národný cintorín v Martine, alebo položila kvety pri pamätníku obetí Černovskej tragédie. A samozrejme mnoho iných miest, ktoré pripomínajú ľudí alebo udalosti, vďaka ktorým mohol vzniknúť suverénny, demokratický slovenský štát, teda aj ona sa mohla stať prezidentkou. Ako na potvoru, vždy sa objaví tam, kde by zrovna nemusela byť. Poslednou takouto udalosťou, kde by vzhľadom na okolnosti nemala byť, bolo slávnostné otvorenie rekonštruovaného kaštieľa v Borši v sobotu 19. júna.“

Hrnko pripomenul, že renesančný kaštieľ v Borši je určite zaujímavý nielen ako architektúra, ale aj tým, že sa tam narodil František II. Rákoci, sedmohradské knieža a vodca posledného protihabsburského povstania.

Dodáva, že toto povstanie malo zaujímavý priebeh. Spočiatku, roku 1703 išlo o vzburu východoslovenských roľníkov, ktoré využila francúzska diplomacia na vytvorenie nového frontu proti Habsburgovcom vo vojne o španielske dedičstvo.

„Prešlo rozličnými etapami a skončilo viac-menej remízou podpísaním Satmárskeho (Satu Mare v Rumunsku) mieru roku 1711. Rákoci a množstvo jeho spolubojovníkov (aj Slovákov) ušli najskôr do Turecka, neskôr mnohí z nich do Francúzska, kde vytvorili povestný Berčénio husársky pluk, ktorý sa podieľal na mnohých víťazstvách francúzskeho kráľa.“

Uhorská šľachta si však zachovala svoje privilégiá, ktorých výsledkom bolo aj následné zaostávanie Uhorského kráľovstva voči západnej časti monarchie. Tam sa habsburským panovníkom podarilo zlomiť výsady šľachty a tak sa otvorila cesta všestrannej modernizácie. **„Počas povstania sa odohral aj incident na sneme v Ónode, kde rozvášnení stúpenci Rákociho zavraždili vyslancov Turčianskej stolice Okoličaniho a Rakovského a ďalších turčianskych zemanov pozatvárali. Turčiansku stolicu snem vymazal zo zoznamu uhorských stolíc, ich zástava a pečať boli zničené“**

Exposlanec Hrnko uviedol, že hoci priamo nešlo o národnostný konflikt, v pozadí už začali tlieť národnostné vášne a táto udalosť sa pokladá za ich prvý prejav. „Neviem teda, či zrovna Rákoci by sa mal na Slovensku oslavovať ako hrdina. Ale budiž.“

„Ale možno by bolo treba pripomenúť aj najnovšiu históriu. Je pravdou, že obnovu kaštieľa dojednali prezidenti Maďarskej republiky a Slovenskej republiky. Keď však slovenská vláda zistila, čomu má projekt slúžiť (maďarskej iredente), z projektu vycúvala. A odmietla sa aj na ňom spolupodieľať. To je aj dôvod, prečo sa kaštieľ pôvodne plánovaný obnoviť s nákladmi fifty-fifty, opravil len za maďarské peniaze. Ak toto pani prezidentka nevedela, je to zlé. Ak to vedela, a napriek tomu tam išla, je to ešte horšie!“

Celkom nenáležite z pohľadu Antona Hrnka vyznel aj prejav prezidentky, keď hovorila o odstraňovaní hraníc. „Išlo o až také odstraňovanie, že na výsostnom slovenskom území nebolo potrebné používať slovenčinu? (nebol som tam, avšak prítomní ma informovali, že všetky nápisy boli výlučne maďarské). Alebo tým povzbudzovala maďarskú stranu v jej záujmoch anektovať slovenských občanov, keďže už hranice nie sú dôležité? Nevedno! Do duše človeka nevidieť. Ale viem si predstaviť, čo kolovalo pri prejave pani prezidentky v mysli prezidenta Ádera. Určite to nebolo nič lichotivé na jej adresu.“